

Голас РАДЗІМЫ

ВЫДАННЕ БЕЛАРУСКАЯ СЕКЦЫЯ КАМІТЭТА
ЗА ВЯРТАННЕ НА РАДЗІМУ І РАЗВІЦЦЕ КУЛЬТУРНЫХ
СУВЯЗЕЙ З СУАЧЫННІКАМІ

№ 75 (659)

Верасень 1962 г.

Год выдання 8-ы

На роднай БЕЛАРУСІ

Кожны дзень — звышпланавая прадукцыя

ГОМЕЛЬ. (БЕЛТА). Працоўную вахту ў гонар 45-й гадавіны Вялікага Кастрычніка нясе калектыў Новабеліцкага фанера-запалкавага камбіната. Штодзённа звыш плана ён выдае больш чым на дзве тысячы рублёў прадукцыі. У дні перадсвяточнай вахты ў мэблевым цэху ўстаноўлена 11 гідраўлічных прэсаў, вырабленых наватарамі для склейвання дэталей. Гэта павялічыць даўгавечнасць мэблі, а выкарыстанне сінтэтычных клеяў дасць магчымасць зберагчы каля дзвюх тысяч тон казену ў год.

З пачатку года калектыў прадпрыемства выпусціў на 300 тысяч звышпланавай мэблі, запалак і фанеры.

У Маскве па запрашэнні выставачнага камітэта ВДНГ выступілі з творчай справаздачай Брэсцкая народная харавая капэла, Гродзенскі народны ансамбль песні і танца «Нёман», Магілёўская народная харавая капэла і Народны ансамбль Віцебскага раённага Дома культуры.

НА ЗДЫМКУ: выступленне ўдзельнікаў народнага ансамбля танца Віцебскага раённага Дома культуры на Выстаўцы дасягненняў народнай гаспадаркі СССР.

Фота В. Германа.

Удасканальваецца трактар «Беларусь»

Канструктары і эксперыментатары Мінскага трактарнага завода распрацавалі і вырабілі доследныя ўзоры трактара «Беларусь» з гідрааб'ёмнай трансмісіяй. На машыне ўстаноўлен рухавік магутнасцю ў 55 конскіх сіл. Гідрааб'ёмны прывад замяняе на трактары муфту счаплення і каробку перамены перадач.

Замест іх устаноўлены гідраўлічная помпа і гідраўлічны мотор. З дапамогай гэтых вузлоў

перадаецца намаганне ад рухавіка на вядучыя колы і змяняецца адпаведна скорасць руху трактара.

Устаноўка гідратрансмісіі дазваляе расшырыць дыяпазон скорасцей руху, паляпшае эксплуатацыйныя якасці трактара.

У цяперашні час першыя ўзоры такіх трактараў праходзяць заводскія выпрабаванні ў палявых умовах.

(БЕЛТА).

НАСУСТРАЧ ВЯЛІКАМУ СВЯТУ

Набліжаецца знамянальная дата ў жыцці савецкага народарада — 45-я гадавіна Вялікай Кастрычніцкай сацыялістычнай рэвалюцыі. Працоўныя Савецкай краіны, у тым ліку і беларускі народ, дзейсна рыхтуюцца да гэтага светлага дня. Калектывы прамысловых прадпрыемстваў і будоўляў, калгасаў і саўгасаў рэспублікі імкнуцца азнаменаваць свята новым укладам ва ўсенародную барацьбу за далейшае ўмацаванне магутнасці нашай Радзімы.

Радасныя весткі аб поспехах у працы, аб добрых пачыненнях работнікаў прамысловасці і будаўніцтва паступаюць з гарадоў і вёсак у гэтыя дні, калі ўсё шырэй і шырэй разгортваецца ўсенароднае сацыялістычнае спаборніцтва ў гонар 45-й гадавіны Вялікага Кастрычніка.

Вось мінскі завод аўтаматычных ліній. Наладчыкі і слесары-зборшчыкі, электрыкі і маляры, тэхнолагі і канструктары — увесь шматтысячны калектыў гіганта станкабудавання рэспублікі рыхтуе дастойную сустрэчу вялікаму сваяту. У зборачным цэху гэтага прадпрыемства ідзе мантаж і наладка аўтаматычных ліній для Волгаградскага трактарнага завода. На іх будуць апрацоўваць верхнія кранштэйны рамы трактара. Цудоўная гэта тэхніка! Створаная працавітымі рукамі энтузіястаў сямігодкі, яна вызваліць ад працаёмкай работы некалькі дзясяткаў рабочых.

Гомельскі завод сельскагаспадарчага машынабудавання. Тут адным з першых стаў на святую працоўную вахту калектыў фармоўнага ўчастка, якім кіруе майстар Пётр Калінкоў. На працягу трох месяцаў фармоўшчыкі выходзяць пераможцамі ў спаборніцтве па цэху і даюць звыш плана тоны ліцця. Выдатна працуюць і камбайнабудавальнікі. Сёлета яны выпусцілі звыш дзяржаўнага плана 112 сіласаўборачных і кукурузасіласаўборачных камбайнаў, шмат запасных частак для сельскагаспадарчых машын.

У гэтыя дні многім перадавікам вытворчасці Аршанскага Ільнокамбіната прысвойваюцца ганаровыя званні ўдараўнікаў камуністычнай працы. Сярод іх — ткачыні Л. Камароўская, М. Валчкова, развівальшчыцы М. Русаковіч, В. Берастоўская і многія іншыя.

Жыццё кожнага дзень дае невычарпальную колькасць яркіх прыкладаў патрыятычных спраў савецкіх людзей. У кіпенні працоўных будняў выкрystalізоўваюцца характары будаўнікоў камунізма, удасканалваецца іх уменне з максімальнай карысцю для агульнай справы выдаткоўваць кожную гадзіну, кожную хвіліну працоўнага часу.

У нашай рэспубліцы добра ведаюць рабочага Мінскага завода аўтаматычных ліній Аляксандра Філіча — выдатнага майстра свайго справы. Ён ужо завяршыў выкананне свайго сямігодкі і зараз ідзе да новых рубяжоў. А такія праслаўленыя працаўнікі, як А. Віташкевіч, Э. Квілінскі... Не толькі ў Беларусі, але і далёка за яе межамі ведаюць аб іх добрых справах.

У нагу з працаўнікамі індустрыі ў перадкастрычніцкім спаборніцтве ідуць і нашы хлебарабы. У калгасах і саўгасах працягваецца натхнёная барацьба за тое, каб даць у гэтым годзе больш хлеба, мяса, малака і іншых прадуктаў, закладзіць трывалую аснову ўраджая будучага года.

Так, сапраўды нашы прадпрыемствы, нашы калгасы і саўгасы ствараюць паўнаводны паток багаццяў для Радзімы. Толькі за мінулыя тры гады сямігодкі аб'ём валавой прадукцыі прамысловасці Беларусі вырас на 41,5 працэнта супраць 26,9 працэнта, прадугледжаных кантрольнымі лічбамі сямігадовага плана. Больш 100 прадпрыемстваў дасягнулі ўзроўню вытворчасці, прадугледжанага на 1965 год. План 8 месяцаў 1962 года па выпуску валавой прадукцыі выканан на 102 працэнта.

У гэтых лічбах адлюстраваны вынікі працоўнага ўздыму нашага беларускага народа, жыватворныя вынікі сацыялістычнага спаборніцтва.

Рабіць сёння больш і лепш, чым учора, памнажаць багацці Радзімы, дастойна сустрэць 45-ю гадавіну Вялікага Кастрычніка — вось сённяшні дэвіз кожнага савецкага працаўніка.

©

Універсальная ўборачная машына

- ◆ ЛІДА. (БЕЛТА). На Лідскім заводзе сельскагаспадарчага машынабудавання выраблена першая доследная партыя універсальных капальнікаў. Кожная такая машына зможа ўбіраць цукровыя буркі, выкопчаць бульбу і моркву. Агрэгат навешваецца на трактар і можа працаваць на любых тыпах глеб.

Пётр Мураўёў — адзін з лепшых эксаватаршчыкаў на будаўніцтве завода штучнага валіна ў Светлагорску. За змену ён перамяшчае больш пяцісот кубаметраў грунту.
Фота Ч. Мезіна.

У СКАРБОНКУ СЯМІГОДКІ

«Дэзім народнай гаспадарцы краіны больш магутных самазвалаў» — пад такім дэвізам працуюць у гэтыя дні мінскія аўтамабілібудавальнікі. Калектыў завода стаў на перадкастрычніцкую ўдарную вахту. Кожны дзень паступаюць рапарты аб новых вытворчых перамогах. Токары і слесары-зборшчыкі, тэхнолагі і канструктары рыхтуюць свая працоўныя падарункі.

Плён сваіх нястомных пошукаў прысвячаюць 45-й гадавіне Вялікага Кастрычніка заводскія рацыяналізатары і вынаходнікі. Яны паляпшаюць канструкцыі дэталей і вузлоў, укараняюць прагрэсіўную тэхналогію ў ліцейным, канвальскім і механічным цэхах ствараюць новыя віды рэжучага інструменту. Толькі сёлета за кошт ажыццяўлення шматлікіх новаўвядзенняў атрымана эканомія звыш 500 тысяч рублёў, зберажона шмат чорных і каларовых металаў.

Актыўным шукальнікам новага з'яўляецца брыгадзір слесараў Мікалай Марціновіч. На яго рахунку звыш дваццаці ўкаранёных прапаноў. Стаўшы на перадсвятую вахту, наватар ажыццяўляе новыя задумы, накіраваныя на аўтаматызацыю тэхналагічных працэсаў. Шмат дапамагае творчая думка ў працы рацыяналізатарам Васілю Макаранку, Віктару Макараву і іншым.

Цяпер наватары змагаюцца за тое, каб да канца года атрымаць ад рацыяналізацыі 900 тысяч рублёў эканоміі. Гэта будзе іх падарунак кастрычніцкаму сваяту.

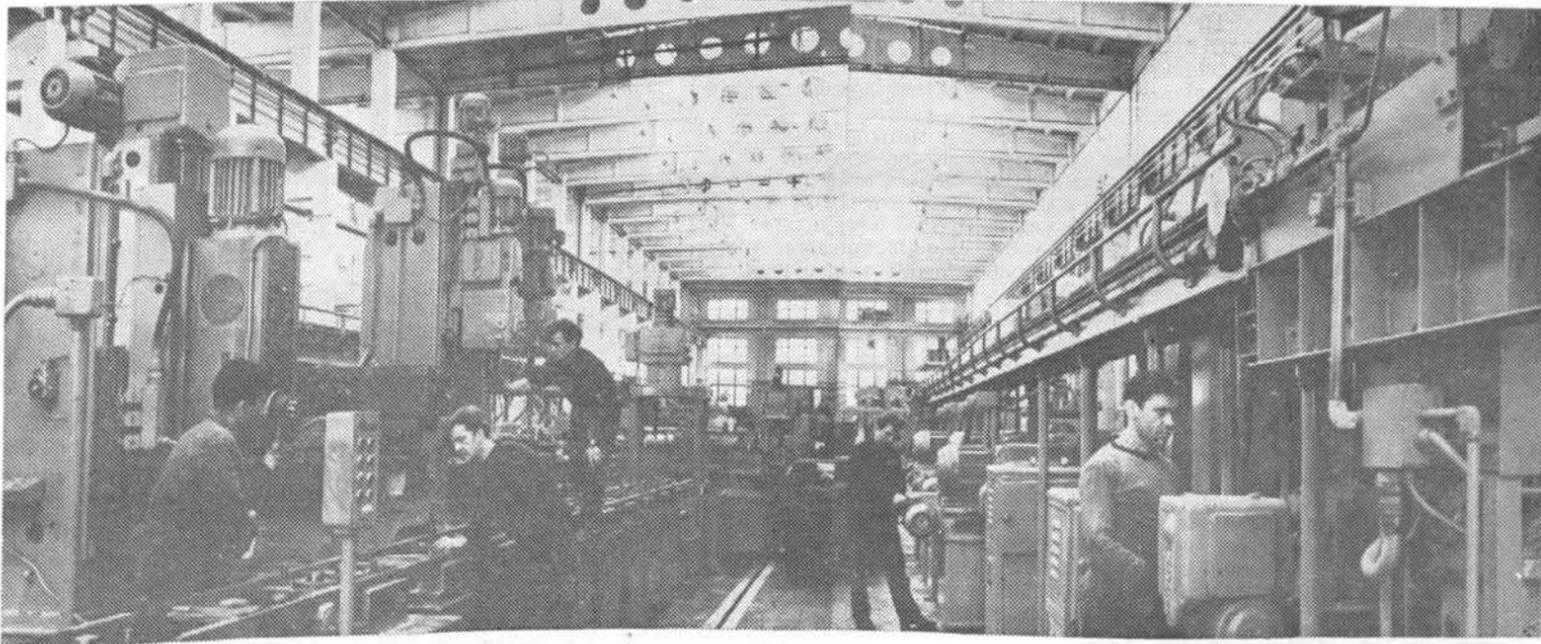
В. СВІЧКАРОЎ,
канструктар Мінскага аўтазавода.

Пачаўся сезон цукраварэння

СКІДЭЛЬ. (БЕЛТА). На Скідэльскім цукровым камбіната пачаўся новы сезон. Прадпрыемства пачало перапрацоўку кубінскага цукру-сырцу.

Інжынеры і тэхнікі на дзесьць дзён раней тэрміну прывялі ў справнасць усё абсталяванне. У цэхах з'явілася многа новай тэхнікі.

Да прыёму новага ўраджая гатовы ўсе буракапрыёмныя пункты вобласці. Хутка пачнецца выраб цукру з буракоў ураджая 1962 года.

Зборачны цэх Мінскага завода аўтаматычных ліній. На здымку: адладка аўтаматычных ліній для Волгаградскага трактарнага завода.

У РОДНЫМ КРАІ

Нядаўна пагасціць да брата ў сваю родную вёску Клінок, што на Чэрвеньшчыне, прыехаў Васіль Сцяпанавіч Путрык з Амерыкі.

Яшчэ ў 1913 годзе 18-гадовым юнаком рашыў ён пашукаць шчасця, добрага заробку і паехаў у Амерыку. Але шчасце так і не завітала да яго, лепшай долі ён там не знайшоў — толькі адны пакеты ды хваробы сустракаліся на шляху Васіля Сцяпанавіча. Вось што ён расказвае:

— Шмат блукаў я па чужой зямлі, сярод чужых людзей у пошуках работы, кавалка хлеба. У ЗША знайсці добрую работу цяжка, а страціць вельмі лёгка. Цябе могуць выгнаць з работы на вуліцу ў любы час. І прафсаюз не дапаможа.

Доўга я марыў пабываць на Радзіме, у СССР, паглядзець, якой яна стала цяпер. І вось сёлета такая магчымасць прадставілася. Я наведваў брата Фёдара. За час жыцця на Радзіме я добра адпачыў.

З вялікім хваляваннем убачыў я, як непазнавальна змяніўся родны край. Калі я ехаў у Амерыку, Мінск быў брудным, правінцыяльным горадам, у ім нават не хадзілі трамваі. А цяпер ён не ўступіць многім буйнейшым еўрапейскім гарадам. Абудаваліся, выраслі горад Чэрвень і мая вёска Клінок. Раней у лапцях хадзілі, а цяпер, заўважаю, ідуць на працу свінаркі, даяркі і абавязкова на руцэ модны гадзіннік. У вёсцы ў кожнага радыё, у многіх тэлевізары.

Тут, у вёсцы Клінок, у мяне ёсць два браты Фёдар і Іван. Жывуць яны добра: атрымліва-

юць пенсію, маюць гаспадарку, участкі зямлі.

Я люблюся, як дружна працуюць на Радзіме калгаснікі, будуць новае, светлае жыццё.

Кажуць, што Амерыка — багатая краіна. Так, багатая, але для багатых, а рабочым ам жывецца не салодка. Маеш работу і грошы — жывеш, няма грошай — памірай з голаду, нікому да цябе няма справы. Ёсць шыкоўныя дамы і небаскробы, а тысячы людзей жывуць у трушчобах.

У сярэдніх і вышэйшых навучальных установах вучацца толькі дзеці багатых, бо за гэта трэба плаціць шмат грошай. А мае многія аднавяскоўцы ў СССР, былыя бедныя сяляне, сталі ўрачамі, настаўнікамі, інжынерамі, аграномамі.

У Амерыцы выходзіць шмат газет. Але і газеты і радыё розныя аб СССР розныя крыватолкі, абвінавачваюць камуністаў ва ўсіх смяротных грахах. Змагаецца, напрыклад, народ Алжыра за свабоду — вінаваты камуністы, бастуе рабочы клас Амерыкі — вінаваты камуністы.

Але радасныя навіны аб СССР даходзяць да рабочага праз газеты «Голас Радзімы», «Русский голос». І буржуазныя газеты часам вымушаны пісаць аб савецкіх ракетках і спадарожніках.

В. ГАЛЕНЧЫК.

Фота А. Шматкова.

ПЕСНІ НАД НЁМАНАМ

Ясны сонечны дзень. Свежы ветрык лёгка кранае лёгкіе магутных дубоў, што нахілілі свае верхавіны над Нёманам. Цудоўныя місцыны! Яшчэ калісьці Якуб Колас з захапленнем любавалася прыгажосцю гэтага края, калі пісаў:

...Мой родны кут,
як ты мне мілы,
Забывь цябе не маю
сілы...

У Стоўбцах ужо стала традыцыяй — штогод на свята песні і працы з'язджаецца сюды моладзь.

На дарогах а ўсіх канцоў раёна бласконцам патокам ідуць машыны. Сцягі, транспаранты, святочныя сукенкі, сгракатыя сарочкі. Яшчэ ніколі Нёман не сустракаў столькі людзей.

12 гадзін дня. Пад гукі аркестра лепшыя з лепшых: Васіль Бандаровіч — брыгадзір трактарнай брыгады калгаса «Чырвоны Кастрычнік». Эдуард Бербаш — механізатар калгаса «Чырвоная зорка», даярка калгаса імя Хрушчова Галіна Кручок — падымаюць сцяг свята.

Многа добрых спраў на рахунку моладзі калгаса «Чырвоная зорка». За поспехі, дасягнутыя ў вытворчасці малака і мяса, гаспадарцы ўручаны пераходныя Чырвоныя сцягі райкома партыі і райвыканкома. Маладыя жывёлаводы Раіса Бець, Яўгенія Гасюк, Соф'я Калошыц, Іван Свекатун ідуць у першых радах спаборнічальных. А з якім

натхненнем працуе Эдуард Бербаш! Невыпадкова ж яго называюць лепшым механізатарам.

Нямала цёплых слоў можна сказаць аб маладых хлебаробах калгаса імя Суворова і саўгаса «Івянецкі». Яны ўзнагароджаны граматамі і каштоўнымі падарункамі.

На сцэне — пісьменнікі, госці свята. Віноўнікаў урачыстасці вітаюць Іван Грамовіч, Мікола Хведаровіч, Алесь Кучар, Аляксей Русецкі, Макар Паслядовіч. Яны расказваюць аб сваёй творчай працы, планах на будучае.

«Беларусь мая», Кузняцова «Нас вітае Ленін», Новікава «Марш брыгад камуністычнай працы».

Прыціхлі магутныя дубы. Над іх сівымі галавамі нясецца шмагалосая, дружная песня:

Нас вітае ўсмешкаю
Ленін
І ўсім нам жадае
добра.

Спевакоў змяняюць танцоры, танцораў — дэкламатары.

Да позняга вечара гучала музыка, не сціхалі песні. Праходзілі спаборніцтвы па розных відах спорту. Увесь дзень іграсцем свяціліся вочы юнакоў і дзяўчат. Толькі позна ўвечары закончылася свята.

А. ЮНЦЭВІЧ.

Казловічы, Лесуны, Ячана, Агароднікі, Бандары, Сліўка, гэта ўсё адна гаспадарка — калгас імя Кірава. У гаспадарцы 5574 гектары зямлі, у тым ліку — 2 600 гектараў ворнай. Ёсць дзе разгарнуцца!

І якім далёкім здаецца той час, калі прыходзілася гнуць спіну на чужой зямлі, ісці ў батракі. Працавалі, бывала, ад цямна да цямна, а хлеба да новага ўраджаю не хапала. Апрачаліся ў зрэбныя дамаканья кашулі. Вечарамі сядзелі прылучыне, якая гарэла на каміну ці на зробленым спецыяльна лучніку. Ці не жыццё тое, дакастрычніцкае, захавалася да нашых дзён у назвах слудкіх вёсак, такіх, як Старцовічы, Сярагі, Варкавічы, Лучнікі, Еўлічы і іншых, падобных да «Гарэлава, Няелава, Разутава. Знабішына і Неўражайкі» з вядомай паэмы Някрасава «Каму на Русі жыць добра».

За некалькі дзесяткаў гадоў на вёсцы сапраўды змянілася жыццё, замест старых парадкаў узніклі новыя.

Цяпер дастатак прышоў у кожную сям'ю. Багатыя ўраджаі збожжавых, кукурузы, цукровых буракоў, бульбы, ільну.

На фермах калгаса тысячы галоў жывёлы. Летас на сто гектараў зямлі атрымалі 392,5 цэнтнера малака, або па 2862 кілаграмы ад кожнай каровы, па 52,6 цэнтнера мяса. Але мы бачым, што можам паўней выкарыстаць свае рэзервы і магчымасці. Выраслі калгаснікі так: у 1962 годзе атрымаць па 500 цэнтнераў малака на сто гектараў угоддзяў, па 75 цэнтнераў мяса (у забойнай вазе) на 100 гектараў ворнай зямлі.

Летась грашовы даход калгаса склаў без малага адзін мільён рублёў. Значная яго частка ідзе на капітальныя ўкладанні. Толькі за два апошнія гады пабудавалі 6 кароўнікаў, свінарнік, 5 гумнаў, гараж на 23 аўтамашыны, лазню гарадскога тыпу, 22 павеці. У гаспадарцы ёсць 22 трактары, 26 аўтамабіляў, звыш 100 электраматораў і многа іншых сельскагаспадарчых машын, прылад і абсталявання. На фермах механізавана даенне кароў, водапаенне, падрыхтоўка кармоў. Словам, мускульную працу калгаснікаў амаль на 70 працэнтаў замянілі машыны і матары.

А культура на сяле як вырасла! У кожнай вёсцы і школа і клуб. У Казловічах сапраўдны Палац культуры, як у горадзе. Тут кінаўстаноўка, бібліятэка, чытальная зала, пакой для гурткоў мастацкай самадзейнасці. А хор калгасны! Як

і да вайны, так і цяпер нярэдка па радыё перадаюць беларускія народныя песні ў выкананні казловіцкага хору. У Маскве і Мінску выступалі казловіцкія спевакі.

— Прайдзіце сёння па ўсіх вуліцах, пабывайце ў калгасных вёсках. Замест нізкіх падслепаватых хатак узвышаюцца дабротныя будынкі гарадскога тыпу пад шыферным, ацынкаваным, чарапічным ці гонтавым дахам. Пад вокнамі палісаднікі, кветкі. У кожнага вялікі сад.

Як прыгожа тут вясной. А ўвосень рынак пераліваецца рознымі колерамі духмяных антонавак, штрыфеляў, апортаў, слудкіх бераў, вішань і сліў.

З кожным годам калгаснікі на працадзень атрымліваюць усё больш грошай, хлеба, бульбы, кармоў для жывёлы.

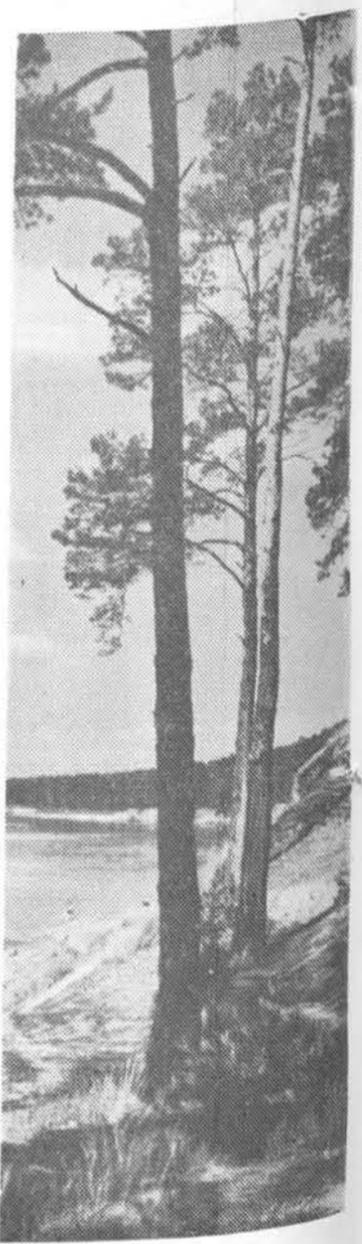
Апрача таго, што калгаснікі атрымліваюць на працадні з грамадскай гаспадаркі, яны маюць уласныя прысядзібныя участкі, карову, свіней, птушак.

У кожнай хаце электрычныя бытавыя прыборы, рапрадуктары, радыёпрыёмнікі, радыёлы, тэлевізары. У многіх матацыклы веласіпеды. На веласіпедзе едуць і вучні ў школу, і іх бацькі на работу ў поле.

Па ініцыятыве моладзі калгаснікі змагаюцца за высокае званне «вёска камуністычнай працы і быту».

У калгасных клубах кожны вечар весела. А нярэдка да нас прыязджаюць госці з Мінска і Масквы, з суседніх краін — Чэхаславакіі, Польшчы і іншых.

С. ЛЯМЕСЧАНКА.

Фота Ф. М. Мінковіча.

Домік пад клёнамі

Невялікі зялёны домік у засені ліп і клёнаў на Чэрвеньскай вуліцы гарадскога пасёлка Берасно заўсёды прыцягвае увагу прахожых. Увесь дзень з самай раніцы сюды бягуць дзеці, а праз вокны льецца на прастор чароўная музыка Глінкі, Чайкоўскага, Вердзі, Бетховена, Шастаковіча, Пракоф'ева.

У гэтым доміку знаходзіцца Бярэзінская дзіцячая музычная школа. У дадатак да дзвюх сярэдніх агульнаадукацыйных школ, ясляў, медыцынскай кансультацыі, дзіцячага сада юныя грамадзяне пасёлка два гады назад атрымалі ад Радзімы яшчэ адзін падарунак — музычную школу.

Хіба маглі да рэвалюцыі, пры царскай уладзе, дзеці простых рабочых і сялян марыць аб музычнай адукацыі! Музычная культура тады была даступна толькі багатым людзям. А цяпер дачка старога Люда Дзігілевіча, сын наборшчыцы Валерыя Конаш, сын цесляра Віця Гоман, дзеці пенсіянераў і настаўнікаў, бухгалтараў і шафераў вывучаюць потную граматы, вучацца іграць на піяніна, акардэонах, баянах, авалодваюць музычнымі навыкамі.

Пад кіраўніцтвам педагогаў Анатоля Аляксандравіча Бяляева, Віктара Іванавіча Куландзіна, Жана Пятровіча Дзічкоўскага дзеці развучваюць творы рускіх і заходніх класікаў, савецкіх і беларускіх кампазітараў, песні народаў СССР. Выхаванцы школы часта выступаюць з канцэртамі ў раённым Доме культуры, іх запісваюць для перадачы па мясцоваму радыё.

Здольнымі, усебакова развітымі растуць дзеці ў краіне, якая ідзе да камунізма.

П. НЕСЦЯРОВІЧ.

Мінск. Вуліца Яні Купалы. Фота Уд. Дагалева.

ВАЯЎНІЧЫ

ДРАПЕЖНІК

Шаноўныя супрацоўнікі рэдакцый газеты «Голас Радзімы»!

Ужо доўгі час атрымліваю я вашу газету. З вялікай цікавасцю чытаю яе сам і даю сваім добрым сябрам. Газета нам вельмі падабаецца, і мы з нецярпеннем чакаем кожнага свежага нумара.

Вельмі прыемна адзначыць, што ў апошні час у вашай газеце значна больш падабаецца матэрыялаў з разнастайных галін жыцця нашага народа, шмат змяшчаецца артыкулаў з родных мясцін, адказваю на пытанні і нават матэрыялаў аб жыцці родных і блізкіх на Радзіме. Прачытаеш газету і адчуваеш сябе так, нібы дыхнуў свежага і здаровага паветра роднага краю і ад сэрца нагаварыўся з роднымі і блізкімі. І так лёгка і прыемна робіцца на душы, што на хвіліну нават забываеш, што жывеш не на Радзіме.

Вы правільна робіце, што ў сваёй газеце выкрываеце нічым зраднаікаў Радзімы і забойцаў, якія ў час акупацыі, узятшы нямецкія стрэльбы ў рукі, хадзілі на забойствы беларусаў, як на паліванне на вепрукоў.

Мне вельмі прыемна, што газета адразу ж заўзятых зраднаікаў і злачынцаў ад тых, хто памыляўся, у каго не хапіла мужнасці змагацца супраць гітлераўцаў і ён спачатку спрабаваў адсядзець у сваіх чатырох кутах, але, нарэшце дабрыцца і запалоўна ворагамі, быў вымушаны служыць акупантам. Такі шлях на-

паткаў мяне і некаторых такіх, як я.

А было вельмі крыўдна і да глыбіні сэрца балюча, калі такія забойцы, як Сянько Уладзімір, аб крывавых злачынствах якога вы вельмі праўдзіва і падрабязна расказалі на старонках газеты, ці яго сябра па забойствах невінаватых беларусаў Міхась Ёкша, кпілі з нас, кажучы, што мы такія ж злачынцы, як і яны. Але Радзіма разабралася. Указ аб амністыі паклаў мяжу паміж заўзятымі злачынцамі і тымі, хто памыляўся. І мы вельмі ўдзячны Радзіме за тое, што яна даравала такім, як я, і вярнула нам надзею зноў лічыцца яе грамадзянамі. І хоць я і іншыя мае землякі і сябры вымушаны пакуль яшчэ жыць на чужыне ў Англіі, але нас больш не аблытаюць сваім павуціннем рознага роду беларускія нацыяналістычныя павукі нахштальт Міхася Ёкшы з Манчэстэра.

Гэтага забойцу жыццё нічаму не навучыла. Ён марыць аб новым «вызваленні» Радзімы, на гэты раз з амерыканскім аўтаматам. Ён прагне крыві беларускага народа. І з гэтай мэтай ужо зараз сабраў у кучу ўсіх сваіх хаўруснікаў, і гэтая зграя лічыць сябе «беларускім вызвольным рухам», а Міхася Ёкшу адным з яе кіруючых дзеячоў.

Што гэта за зборышча і каго яно аб'ядноўвае, добра будучы ведаць нашы суайчыннікі, калі вы на старонках газеты расказаце толькі аб адным з яго кіраўнікоў — Міхасю Ёкшы і яго злачынствах супраць народа ў часы нямецкай акупацыі на Любаншчыне.

Зрабіце гэта для нашых суайчыннікаў, якія яшчэ не ведаюць крывавых спраў Ёкшы і, можа, яшчэ часам вераць яму.

З павагай А. Л. Лондан.

Выконваючы просьбу нашага суайчынніка з Лондана, мы звярнуліся да жыхароў вёсак Абчын, Касцюкі, пасёлка Валье і іншых, што на Любаншчыне, і папрасілі расказаць аб учынках у часы нямецкай акупацыі Міхася Ёкшы — гэтага новаўвучанага «вызвалцеля» беларусаў. У сваіх пісьмах жыхары Любаншчыны з абурэннем і гневам кляліся Ёкшу як зраднаіка і бандыта, які пазбавіў жыцця многіх беларусаў.

Ніжэй мы змяшчаем расказ жыхара г. п. Любань Венедзікта Пятровіча Бычка.

— Дагулялася, партызанка! — крыкнуў Ёкша. — Тры гады падпілююваў цябе. Цяпер усё.

Бандыт узвёў курок вінтоўкі і ва ўпор выстраліў у Тоню. Затым яшчэ два разы выстраліў у галаву ўжо мёртвай дзяўчыны.

Нядаўна мне давялося гутарыць з настаўнікам Абчынскай васьмігадовай школы Канстанцінам Сцяпанавічам Гарбузом. Ён расказаў наступнае:

18-гадовым хлопцам Косця Гарбуз пайшоў у партызанскі атрад. У брыгадзе імя Куйбышава яго ведалі як адважнага падрыўніка. Не адзін варожы эшалон з тэхнікай і боепрыпасамі пусціў ён пад адхон, не адзін дзесятак варожых салдат адправіў на той свет.

У красавіку 1944 года, бачачы набліжэнне сваёй парабелі, немцы сталіся як найхутчэй вывезці нарабаванае імі дабро. Падрыўнікі-партызаны актывізавалі сваю дзейнасць, каб не даць ворагу пажыцца народным дабром. Гарбуз разам з таварышамі замяніраваў чыгунку і накіраваўся ў атрад. Але прабрацца не змог. Світала. Немцы і паліцаі кінуліся на пошукі партызан. Гарбуз зайшоў да знаёмага дзядзькі ў вёску, пераапрануўся пастухом і накіраваўся ў атрад.

Па дарозе яго апазнаў паліцэйскі Ёкша.

— Пяць крокаў уперад! — загадаў ён партызану. — Паспрабуеш уцякаць, прашыю ўсяго аўтаматнай чаргой.

Да самай Любані канваіраваў зраднаіка юнака. І толькі падыходзячы пад мястэчка, сказаў:

— Тут, лясны бандыт, нідзе не дзенешся. Ты — у нямецкім гарнізоне.

Канстанцін Гарбуз, заўва-

жыўшы, што паліцай пачапіў вінтоўку на плячо, вёртка павярнуўся і збіў яго з ног. Завязалася схватка. Фашыцкі халуд перакрасіў хланц палец. Але партызан перамог. Пад самым носам у фашыстаў ён здэжуаў зраднаіка, забраў яго вінтоўку, гранаты і іншае ўзбраенне і шчасліва дабраўся да сваіх баявых таварышаў. А грабежніку давялося доўга залезваць вынікі «пачосткі» партызана ў балыніцы.

Калі фашыцкі выкармак будзе чытаць гэты радкі, ён прыпомніць гэты факт. Няхай ведае ён і тое, што Канстанцін Сцяпанавіч Гарбуз — былы беларускі партызан — доўгі час настаўнічаў у Абчынскай школе, вучыў дзяцей Ёкшы і нават ніколі не напамінуў ім, што іх бацька 18 год назад, выслугоўваючыся перад гітлераўцамі, вёў яго на расстрэл.

Недалёка ад дарогі, што вядзе з Любані на Рэчань, відны могілкі. На іх часта разам з іншымі жыхарамі прыходзіць ужо немаляды чалавек — паважаны каваль сельгасарцелі імя Калініна Амялян Іванавіч Кукраш. Ён схіляецца над прыбранай кветкамі магілай, знімае шапку, і слёзы цякуць па яго абветранаму, маршчыністаму твару. Пад гэтымі кветкамі ў зямлі ўжо 17 год ляжыць яго жонка Антаніна Сямёнаўна Кукраш — ахвяра бандыцкіх рук паліцаі Ёкшы. Ён застрэліў яе на дарозе каля сваёй вёскі.

Усіх фактаў бандытызму Міхася Ёкшы не пералічыш. А станеш успамінаць, кроў стыне ў жылах. Вельмі крыўдна, што гэты забойца жыў, знаходзіцца ў Англіі і там працягвае сваю брудную зраднаіцкую дзейнасць супраць Радзімы і народа.

В. БЫЧОК.

г. п. Любань.

Узводзіца камбінат-гігант

У Баранавічах будзецца адзін з буйнейшых у краіне баваўняны камбінат. Ён будзе выпускаць 80 мільянаў метраў тканін і 5 тысяч тон пражы ў год. Звыш 120 гектараў займае будаўніча пляцоўка. Са зборных жалезабетонных элементаў узводзіцца велізарны корпус прадзільнай фабрыкі, які зойме 45 тысяч квадратных метраў.

Разгортваецца будаўніцтва горада-спадарожніка з жылымі домамі, тэхнікумам тэкстыльнай прамысловасці, школай, дзіцячым садкам і яслямі, магазінамі. Пракладваюцца цеплатраса, вадаправодныя і каналізацыйныя сеткі.

Хутка расце камбінат-гігант. Будаўнікі рыхтуюць да здачы падмантаж абсталявання першую чаргу корпуса прадзільнай фабрыкі — 8 тысяч квадратных метраў. Цяпер вядзецца мантаж устаноўкі штучнага клімату, пракладваюцца камунікацыі электразабеспячэння, манціруецца ліўневая каналізацыя. Пракладзена каля 7 кіламетраў кабеляў высокага і нізкага напружання.

П. СУСІКАУ.

Па дарогах роднай Беларусі

На радзіме паэтэсы

...Мы ішлі па ціхіх вуліцах мястэчка Астрына. З адчыненых акон падалі на тратуар велізарныя снапы святла. Гукі прыёмнікаў і радыёл выпраменьваліся разам з гэтым святлом і губляліся недзе ў сінім небе. Затрымаўся ў прыгожым скверыку, калі помнік беларускай паэтэсе Цётцы. Над вуліцай гарэла некалькі яркіх лямпачак, і добра відаць была прыгожая новая школа імя Цёткі. На іскрыстачорным мармуровым пастаменце помнік аялікі вянок, абвіты блакітнаю стужкаю з надпісам: «Беларускай пяснярыцы ад яе землякоў». На кромцы пастаменту расставлены вазончыкі з кароткімі надпісамі на фарфорава-падстаўках: «Ад вучняў», «Ад моладзі», «Ад сяброў паэзіі».

Мы ўспаміналі лёс паэтэсы, ціха гаварылі аб яе кароткім, але такім яркім жыцці. Барыс Клясоў ціха гаварыў нам:

— Якое страснае парыванне, якая кіпучая любоў да роднага краю выклікала да жыцця гэты верш:

І душна, і цесна, і сэрца самлела
Мне тут на чужыне, здалёк ад сваіх...
Як птушка на скрыдлах, ляцець бы хацела,
Як хваля на моры, плыла бы да іх!..

У вялікім мясцовым клубе мы сустрэліся з дырэктарам школы Лісоўскім Рыгорам Фёдаравічам, настаўнікамі і вучнямі. Рыгор Фёдаравіч родам з вёскі Вялікая Мядзведка, што знаходзіцца ў Карэліцкім раёне. Бацькі яго — калгаснікі. З усмешкай успамінае ён той час, калі быў вясковым пастухом.

— Цёзка мой па прозвішчу, таксама Лісоўскі і тады яшчэ падлетак, не раз смяўся над майёй марай стаць настаўнікам. Цяпер ён, кажучы, недзе ў Англіі апынуўся. Што робіць там — не ведаю. Але дайшлі да мяне чуткі, што ніяк не можа паверыць, што я ўжо даўно настаўнічаю.

Дырэктар расказвае нам пра настаўнікаў і сваіх вучняў, і мы адчуваем, як ганарыцца ён і сваёй школай і сваімі выхаванцамі.

Настаўнікі, пераважна сыны і дачкі мясцовых сялян, з лёгкай

іроніяй, з гумарам расказваюць аб колішнім жыцці на бацькавым хлебе, якога не заўсёды да вялікадзяна ствала. А вучні, бачым мы, і вераць і не вераць. Такая ўжо наша моладзь, такое заўважаецца і за кожным пакаленнем: схільны думаць, што гісторыя пачынаецца з іх свядомага жыцця.

Нас праводзіў да гасцініцы хлапчук гадоў пятнаццаці. Імкнуўся прыдаць сваёму яшчэ дзіцячаму голасу мужчынскую ўпэўненасць, не раскрываючы прама сваёй заповітнай мары, ён здалёк, з наўнай хітрынкай выпытваў у нас:

— А ці займаюцца ў нашым універсітэце кібернетыкай?

Валодзя Стэчко адказвае, што займаюцца, што гэта галіна навукі вельмі перспектыўная. Хлапчына называе некалькі кніг вядомых спецыялістаў па кібернетыцы і радыёэлектроніцы і пытае, ці не выйшлі яшчэ якія цікавыя працы, і непрыкметна зноў павяртае гутарку на універсітэт, заўсёды дадаючы такое звычайнае для яго слова «наш».

— Мне хлопцы-студэнты казалі, што наш універсітэт новыя спецыяльныя лабараторыі стварыў. Ці дазваляюцца туды экскурсіі вучняў старэйшых класаў? А калі адзін хто пацікавіўся б, то тады як?

— А калі апаратура ў дзеянні, таксама можна?

Ён паварочваецца тварам да нас, і яго рука, выдаючы хвалюванне, кладзецца на локаць Валодзі Стэчка.

Дарагі Вася Сташонак, сын цесляра Івана! Табе можна, табе ўсё можна, і ты ўсё зможаш. Бо прыйшоў твой час і тваё права.

... Па заяўцы калгаснікаў з вёскі Парэчча радыё перадавала раманс «Зорка Венера» на словы Максіма Багдановіча. На начным небе іскрыліся далёкія зоркі і сярэд іх самая яркая тая, што не дае забыць пакінутую каханую дзяўчыну і родную зямлю, тая, што і ўночы не дае спакою чалавеку на далёкай чужыне. Яна напамінае, што не ўсе дарогі жаданыя, не ўсе лёсы аднолькавыя. Але яна і будзіць і кліча...

Анатоль ПЕТУХ.

У лабараторыі будаўнічага факультэта Беларускага політэхнічнага інстытута. На прырэднім плане — студэнт першага курса быў таваравед па металу трэста № 2 «Будіндустрыя» Анатоль Рыгаль і Тацяна Лабусава, якая працавала аператарам бетонна-змяшчальнага вузла Віцебскага домабудаўнічага камбіната.

Фота І. Змітровіча.

УРАЖАННЕ ВЕЛЬМІ ДОБРАЕ

Нядаўна ў сваю родную вёску ў гасці да дачкі Марыі прыезджаў наш зямляк, а цяпер грамадзянін Злучаных Штатаў Амерыкі Сысой Іванавіч Лучонак.

Перад сваім ад'ездам у ЗША ён расказаў:

— Вельмі мне спадабалася сталіца Беларусі. Горад чысты, прыгожы, акуратны. Шырокія асфальтаваныя вуліцы, шырокія тратуары. Людзі ўсе прыгожа апранутыя, быццам у іх кожны дзень свята. Шмат усюды зеляніны. Свежае паветра. Я, здаецца б, застаўся дажываць тут сваю старасць. Аж

не верыцца, што ў мінулыя гады горад быў зусім зруйнаваны, так хутка яго адбудавалі.

Вырас, папрыгажэў і наш Ігумень, а па-цяперашняму горад Чэрвень. Шмат павялілася добрых грамадскіх будынкаў, прыгожыя дамы будуюць сабе жыхары.

Вельмі змянілася аблічча майёй вёскі Язоўкі. Добра тут жыве дачка Марыя. Наогул, еду я ў ЗША з вельмі добрым уражаннем ад роднай стараны. Пабачыў яе на старасці — і неяк лёгчэй стала на душы.

В. ГАЛЕНЧЫК.

З ПОШТЫ АДНАГО ДНЯ

КОЖНУЮ раніцу ў рэдакцыю газеты «Голас Радзімы» заходзіць маладая дзяўчына з чорнай сумкай цераз плячо, напоўненай газетамі, часопісамі, пісьмамі, бандэролямі. Дастаючы са сваёй аб'ёмнай сумкі тоўсты пачак рознакаляровых канвертаў і паштовак, яна, усміхаючыся, гаворыць:

— Не забываюць вас суайчыннікі, з кожным днём пісем усё прыбаўляецца. Вось вам поўны асартымент, — жартуючы дадае яна, — пісьмы і паштоўкі амаль з усіх краін свету.

Шырокую і разнастайную пераліску з суайчыннікамі вядзе Беларуска секцыя Камітэта за вяртанне на Радзіму і развіццё культурных сувязей з суайчыннікамі. У кожным стракатым канверце: прадаўгаватым з партрэтам Аўраама Лінкальна і наклеенай зверху блакітнай этыкеткай «авія», або з тонкай блакітнай паперы з адбіткам аўстралійскага тыгра, або заходнегерманскім партрэтам Баха, або новазеландскім з прыгожай ярка-чырвонай кветкай на марцы — пісьмы з пачуццямі і думкамі нашых землякоў, якія ў розныя часы і па розных прычынах пакінулі Радзіму і жывуць далёка за яе межамі, зусім у іншым свеце. Але сваёй любоўю да Радзімы, смуткам па родных мясцінах, дзе прайшлі маладыя гады, па родных, блізкіх і знаёмых, яны стараюцца падзяліцца з рэдакцыяй газеты і Беларуска секцыяй. Пішуць усё — землякі, якія адправіліся з царскай Расіі і панскай Польшчы ў заморскія далі ў пошуках кавалка хлеба і састарыліся там, гнучы спіну на капіталістаў, і суайчыннікі, якіх бурса вайны адарвала ад родных берагоў і закінула на чужыну, і ашуканыя здраднікамі беларускага народа — бебурнацамі, і многія маладыя беларусы, якія нарадзіліся і выраслі далёка ад Беларусі, але перанялі гарачую любоў да яе ад сваіх бацькоў.

У пісьмах у рэдакцыю яны дзеляцца сваімі радасцямі і нягодамі, выказваюць глыбокае захапленне поспехамі савецкага народа ў пабудове камунізму, у асаблівым космасу, у барацьбе за мір. Усе гэтыя пісьмы прасякнуты гарачай любоўю да Радзімы, да народа, гордасцю за сваю Айчыну, сыны якой першымі адкрылі дарогу ў космас і зрабілі групы палёт у касмічную прастору. Многа атрымлівае рэдакцыя лістоў з рознымі пытаннямі, просьбамі і пажаданнямі, а таксама артыкулаў, у якіх нашы суайчыннікі выкрываюць вядомых ім паклёпнікаў і здраднікаў Радзімы, выкрываюць іх злачынствы супраць народа ў часы нямецкай акупацыі.

Але не будзем перакрываць іх. Усіх пісьмаў, зразумела, мы не можам змясціць на гэтай старонцы, але няхай пісьмы з пошты аднаго дня самі скажуць за сябе.

Марым наведальцаў Беларусі

Дарагая рэдакцыя! Дзякую вам сардэчна за ваш адказ на маё пісьмо. Я вельмі была рада і задаволена, калі атрымала ад вас гэта пісьмо. Аб гэтым жа гаварыла і ўсім тут. Часта нашы сэрцы сумуюць па сваяках. Ва ўсіх нас ёсць жаданне ўбачыць Радзіму і сваякоў. Я жыву ў Аўстраліі. Хацелася б вярнуцца на Радзіму, але сямейныя абставіны не дазваляюць гэта зрабіць. Многія тут, як і я, мараць наведаць Беларусь.

Цяпер, дарагія, я хачу запытаць у вас, ці можаце вы нам

паслаць нашых беларускіх кніг і часопісаў, а таксама плацінак. Вельмі прашу іх прыслаць і сяброўкі мае таксама прасяць. На гэтым развітваюся з вамі. Жадаю вам усяго найлепшага. Наколькі вас люблю і паважаю, так і адношуся да вас у пісьме. Калі ласка, дайце адказ, будзем чакаць з радасцю. Ад усёй душы віншваем вас усіх. Адна жанчына хоча прасіць, ці не дапаможае ёй знайсці брата, які перад вайной жыў у Пінску.

Ганна ГРАЧЫК.
Аўстралія.

Дзеці будуць ведаць Радзіму бацькоў

Дарагія суайчыннікі з газеты «Голас Радзімы»!

Няма слоў, каб выказаць радасць, якую перажылі мае дзеці з Беларускай школы, а разам з ім і я.

Каб вы бачылі, як яны ўзрадаваліся, убачышы прысланыя вамі буквары і падручнікі на роднай мове. А я ж, па праўдзе кажучы, думаў, што нічога ў мяне не выйдзе з арганізацыі Беларускай школы, бо не будзе падручнікаў, і толькі дзякуючы вашым добрым парадам і дапамозе нашы дзеці будуць ведаць Радзіму сваіх бацькоў і сваю родную мову.

Яшчэ раз шчыра дзякую ад сябе і ад усіх дзяцей.

Вельмі прасіў бы вас, калі можаце, дык прышліце нам бібліятэчку на роднай мове дзіцячай мастацкай і іншай літаратуры.

КНІГІ ВЕЛЬМІ ЦІКАВЫЯ

Дарагія таварышы!

Я ад усёй душы дзякую за вашы кнігі, якія вы мне выслалі па майёй просьбе. Я вельмі задаволены ім.

Але сказаць вам па праўдзе, я яшчэ ўсім не прачытаў, бо крыху займаюся хатняй работай, але пастараюся прачытаць з вялікім задавальненнем і з вялікай цікавасцю.

Сардэчна жадаю ўсяго найлепшага і вялікіх поспехаў для ўсяго нашага народа.

З павагай
А. С. К.
Францыя.

ры, а таксама розныя наглядныя дапаможнікі.

Шчыра дзякую за ўсё, што вы зрабілі і робіце для нас — беларусаў і нашых дзяцей.

Жадаем вам поспехаў у вашай карыснай і гуманнай справе.

Бельгія.
І. К.

ХТО ТАКІ СЯРГЕЙ КОЎЗІК?

Паважаная рэдакцыя!

Шмат нашых землякоў па волі лёсу трапілі ў Аўстралію. Трапіў туды і я. Яшчэ ў Германіі сустраў дзяўчыну, з якой ажаніўся і разам мы, шукаючы працы, адправіліся ў далёкую невядомую Аўстралію. Тут за гэтыя гады крыху ўжо абжыліся, абзавяліся дзецьмі, завялі сякую-такую гаспадарку, дык неяк ужо і змірыліся са сваім лёсам. Як кажуць, камень і той на адным месцы абрастае. Але смутак па родных і блізкіх, па дарагіх сэрцу мясцінах, сцяжынках, па якіх калісьці бегаў да рэчкі, у лес, у школу ці ішоў на сваё першае спатканне, ніколі не дае спакою.

І калі атрымліваеш пісьмо ад родных і блізкіх ці вашу газету, дык радасці няма краю. У нас з жонкай гэты дзень лічыцца святам. Па некалькі разоў мы прачытаем кожны радок, радуемся разам з вамі поспехам нашай Радзімы ў навуцы і тэхніцы, у забеспячэнні міру і шчаслівай будучыні для народа.

І вельмі агіднымі і брыдкімі выглядаюць людзі, якія прамыялі самае святое — маці-Радзіму на капіталістычную мішуру.

Трэба быць апошнім нягоднікам і адшчапенцам, каб зараз ліць усялякі бруд на сваю Радзіму, абараняць прыхільнікаў вайны і марыць з данамогай іх долараў і ядзерных бомб

БІБЛІЯТЭКАЙ КАРЫСТАЮЦА УСЕ

Шматпаважаныя суайчыннікі і супрацоўнікі газеты «Голас Радзімы»! Вашу газету я рэгулярна атрымліваю, за што сардэчна дзякую. Таварышы землякі, прашу вас ад імя ўсіх маіх сяброў-землякоў, якія жывуць са мной у Бамбергу, прыслаць нам «Гісторыю Айчынай вайны» (новае выданне), таму што тут мы не можам дастаць.

У мяне ёсць хатняя бібліятэка рускіх і беларускіх кніжак, але мае кніжкі заўсёды ў расходзе. Я даю іх усім чытаць. Я маю сям'ю і не магу вярнуцца на Радзіму, але не хочацца адставаць ад жыцця. Я асабіста сам добра ведаю горад Мінск. Да вайны жыў у ім, працаваў на яго будаўніцтве. Будавалі мы тады цэц-1, радыёзавод кінастудыю і інш., але ўсё гэта было разбурана ў час вайны. Цяпер пабудаваны новы Мінск. Калі можна, прышліце альбом Мінска. Хочацца паглядзець, як ён выглядае. Кніжкам, якія вы прышліце, будуць карыстацца ўсе мае знаёмыя беларусы.

Мікола МІНСКІ.
Бамберг (ФРГ).

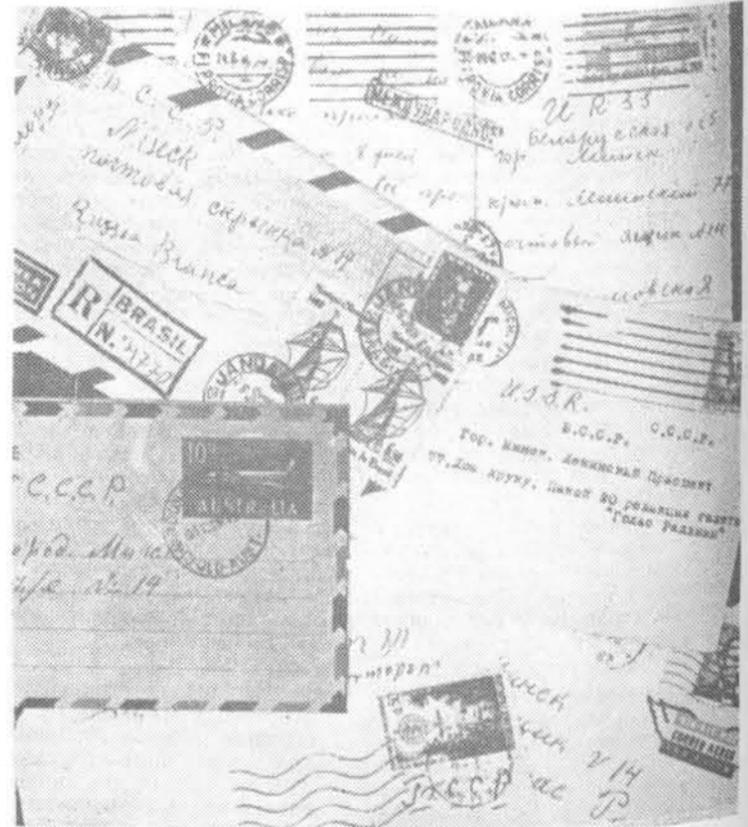
Радуюся, калі чытаю пра роднае

Паведамляю вам, што газеты вашы атрымліваю, за якія вельмі дзякую. А яшчэ сардэчна дзякую за вашу памяць, што вы не забылі свайго земляка. Я вельмі радуюся, калі чытаю газеты і даведваюся з іх пра сваю родную старонку.

У Англіі я жыву з 1946 года, працую на заводзе электразваршчыкам. У мяне трое дзяцей, сыну 14 год, дачцы 11 і другой дачцы 9 год, жонка ў мяне полька. Жыву так сабе.

Дарагія сябры з «Голасу Радзімы», звяртаюся да вас з просьбай і прашу расказаць мне, што і як трэба зрабіць, каб наведаць сваю родную Беларусь. Вельмі прашу дапамагчы мне ў гэтым.

Англія.
Ул. ПУПКО.

Рэдакцыя дапамагла

Добры дзень, шматпаважаныя таварышы з газеты «Голас Радзімы»! У першых радках майго пісьма я хачу вам паведаміць, што я ваша пісьмо атрымаў, за якое вам сардэчнае дзякуй. Ваша пісьмо мне прынесла многа радасці, так што я перачытваў некалькі разоў яго. Вы пішаце, што супрацоўнік газеты «Голас Радзімы» быў у майго бацькі і перадаў вестачку ад мяне, і бацька мой сказаў, што ад мяне няма доўга пісем. Я пасылаў заказныя пісьмы на Радзіму і звярнуўся з просьбай у рэдакцыю «Голасу Радзімы». Я не магу зразумець, чаму заказныя пісьмы не даходзяць да бацькі. Хтосьці, відаць, зацкавіўся ім і затрымлівае іх. Я думаю, што іх затрымліваюць толькі ў Заходнім Берліне, бо там у іх густая сетка энтэсаўцаў. Яны збіраюцца кагосьці «вызваляць», гарлапаныць увесь час па радыё. Газету «Голас Радзімы» я атрымліваю рэгулярна.

Бельгія.

Сардэчнае дзякуй Радзіме!

Дарагія суайчыннікі! Прабачце, што не пісаў вам так многа і падрабязна, як належала. З даўніх часоў было на мне сустрэцца і гаварыць аб рэчах, якія не змесціш на паперы.

Карыстаючыся нагодай, шчыра дзякую за кнігі, пасланыя мне. Атрымаў іх надзвычай хутка. Усё, дарэчы, было цікавым і каштоўным, і я ў думках быў там, дзе адбыліся падзеі, апісаныя аўтарамі — роднымі братамі-беларусамі.

Газеты «Голас Радзімы», якія вы мне прысылаеце, чытаю таксама рэгулярна і заўсёды бачу перад сабой як бы твары блізкіх людзей, якія

памятаюць аб шматлікіх чытах і аба мне ў ліку іх.

Калі ж я атрымаў першамайскі нумар і ўбачыў артыкул са сваімі ініцыяламі, на доўгі час быў усхваляваны. Бадай не менш, як у 1936 г., пасля таго як скончыў Беларуска політэхнічны інстытут і на другі дзень пасля здачы дзяржаўных экзаменаў і абароны дыпломнага праекта прачытаў на старонках газеты «Советская Белоруссия» свой кароткі артыкул.

Спадзяюся, што ў часы спаткання выкажу мае пачуцці больш дакладна і грунтоўна. Цяпер жа абмяжоўваю сябе моцным поціскам рук.

Зразумела, што мне не так лёгка было захаваць у сваім сэрцы патрыятызм да Радзімы за яе межамі. Калі так сталася, дык я толькі павінен дзякаваць Савецкай уладзе, якая выхавала ўсіх нас.

Са шчырым прывітаннем і пакаданнем усяго найлепшага і а галоўным чынам, здароўя і поспехаў у жыцці і мірным будаўніцтве новага грамадства.

Аўстралія.
Яўген БАБРОУСКІ.

Дасылайце мне вашы выданні

Шматпаважаная рэдакцыя Беларускай газеты «Голас Радзімы»! Калі можаце прыслаць да мяне вашу добрую газету, то вельмі прашу — высылайце з павагай

М. С.

ЗША.

НАШ АДРАС
Мінск, Ленінскі праспект, 77.
Дом Друку. Рэдакцыя газеты «Голас Радзімы».

РЭДАКЦЫЙНАЯ КАЛЕГІЯ.